

[Per Hækkerup.]

hed, at fonden nu gøres til en statsfond, synes jeg er en rigtig ændring, som i højere grad forankrer „Ungdommens uddannelsesfond“ på den faste måde, som forslaget også oprindeligt tilsigtede. Ændringen i § 3 betyder en udbygning af administrationen af lovforslaget, og det forekommer mig også at være en forbedring, idet der her synes at være lagt fastere rammer for, hvorledes administrationen skal foregå, uden at dog den smidighed, som især i de første år er nødvendig, bliver udelukket.

Jeg skal derfor med disse få bemærkninger anbefale lovforslaget på det bedste og udtrykke håb om, at folketinget i indeværende samling vil være i stand til at tilendebringe arbejdet.

Henry Christensen: Det er vistnok en almindelig antagelse, at den nuværende højtærede undervisningsminister er noget dyr i drift. Da vi sidste år havde lejlighed til ved første behandling af forslaget om „Ungdommens uddannelsesfond“ at fremføre principielle betragtninger, sagde jeg, at der var en god baggrund for det forslag, der fremkom: landets økonomiske fremtid tegnede sig — skal jeg sige det på den måde — i hvert fald betydeligt lysere, end det i øjeblikket er tilfældet. Den højtærede undervisningsminister talte ved den lejlighed om ungdommens problemer i al almindelighed, og jeg vil ved denne lejlighed gerne sige, at ungdommens problemer i al almindelighed er nøje knyttet sammen med de centrale økonomiske forhold. I og for sig skulle vel nu regeringens medlemmer og også den højtærede undervisningsminister stå frem og åbent og ærligt fortælle den danske ungdom, at det er den, der mest af alle kommer til at undgælde for den kortsynede politik, som i den sidst forløbne periode har ladet os leve over evne, ladet os bruge for meget, har tømt valutareserverne og dermed afgørende forringet mulighederne for de fremtidige investeringer, der skulle sikre beskæftigelse, ikke mindst for de kommende store årgange.

I hele diskussionen om de unges problemer forekommer det mig, at man fra regeringens side i altfor høj grad ser bort herfra. Det er ungdommen, dette kommer til at ramme i særlig grad. Ungdomsproblemerne

er derfor på en række områder blevet større, end det havde været nødvendigt; ikke mindst gælder det nu etableringsmulighederne for en stor del af dansk ungdom. Her er ungdommen for alvor blevet ramt af den stedfundne udvikling, og når vi nu behandler et enkelt udsnit af ungdomsproblemet, nemlig den videregående eller højere uddannelse, kan dette ikke ske, uden at vi i nogen grad må skele til de vilkår, som dansk ungdom iøvrigt har, når den skal i gang.

Det er altså klart, at vi er i en periode, hvor vi ikke har den allerbedste baggrund for store, udgiftskrævende reformforslag, og jeg vil gerne pege på en anden ting i forbindelse med spørgsmålet om adgangen til undervisning: det er heller ikke den allerbedste baggrund, regeringen i øjeblikket har for at komme til folketinget med dette, når man tager i betragtning den nedskæring, man har fundet det nødvendigt at gennemføre af den civile undervisning af de værnepligtige, der var tilrettelagt. Jeg forstår ikke, hvor undervisningsministeren har været henne, da denne nedskæring blev gennemført. Jeg synes, der er grund til, at dansk ungdom protesterer imod denne udvikling, den står i et skærende misforhold til det forslag, vi her skal behandle. Vi må forlange, at der bliver balance i tingene, og vi må huske, at hvis vi skal skabe tilslutning til en løsning af de økonomiske og sociale problemer for den studerende ungdom, må vi have forståelse og tilslutning til denne løsning fra hele den øvrige del af den danske ungdom. Den skal være med til at danne grundlaget for det, der skal ske på de områder, vi her behandler. Jeg beder regeringen være opmærksom herpå, og jeg ville meget ønske, at man kunne give os et tilsagn om, at man nu ville afblæse den nedskæring, man har bebudet af civilundervisningen for de værnepligtige.

Med hensyn til det foreliggende lovforslag kan jeg i det store og hele henvise til de principielle synspunkter, som jeg på mit partis vegne gjorde gældende, sidste gang vi behandlede dette lovforslag; jeg henviser herom til sp. 4316—22 i folketingstidende for 1953—54. Vi har fremdeles den mål-sætning, som jeg dengang gav udtryk for: at det bør være således, at enhver ung, hvor